

COMMEMORACIÓ DELS 25 ANYS DE LA MORT DE JOAN MIRÓ

Fundació Joan Miró (Barcelona), 25 de novembre de 2008

Senyores, senyors. Com a President del Parlament, és un honor participar en aquest acte d'homenatge a Joan Miró. I em permetran que els confessi que a aquest honor institucional, s'hi suma un sentiment de caire personal. A Mont-Roig vivien els meus avis, hi va néixer el meu pare, i és així que aquells paisatges que tant significaren en l'obra de Joan Miró són precisament els meus paisatges vitals.

En conseqüència, m'era obligat fer aquesta referència, en tant que ell mateix va explicar repetidament la influència de la força de la terra de Mont-Roig, "la força que en trepitjar fort li entrava pels peus", que era una de les seves formes d'expressar l'arrelament al país i la inspiració vital que trobava en el món rural i la natura.

Miró és un artista universal que, com digué el seu amic Josep Lluís Sert, "*COM UN ARBRE FORT, TÉ ARRELS FONDES A LA TERRA CATALANA, TERRA VERMELLA DEL CAMP DE TARRAGONA*".

I tanmateix, com malauradament sovint succeeix, durant molts anys aquest país no li va atorgar el reconeixement que mereixia, el que sí trobava arreu del món. Preparant aquesta intervenció, he llegit paraules seves confessant que per ell va ser molt dur ser conegut a tot el món mentre les autoritats oficials feien el possible per a que fos desconegut al propi país.

En conseqüència, em complau especialment – i permetin-me aprofitar per agrair la invitació a participar-hi –, em complau especialment contribuir a un acte d'homenatge que fa visible el suport de totes les institucions catalanes a la figura de Joan Miró. El suport i el reconeixement que un geni com ell mereix.

Al cap i a la fi, el seu nom ens recorda que la cultura catalana ha fet i fa contribucions valuoses a la cultura universal.

Massa sovint en aquest país s'ha menystingut injustament allò que s'hi feia i s'ha valorat més allò que venia de fora, sota paràmetres de cosmopolitisme mal entès.

Encara ara ens manca moltes vegades un punt d'orgull envers la nostra cultura, l'orgull que demostren sense complexos tots els pobles del món amb les seves cultures.

És cert que vivim en un món global. Però precisament, la figura de Miró ens recorda que no és defugint d'allò que som que aconseguirem ser més globals.

Ell és un artista universal, però la seva universalitat neix precisament de la seva identitat catalana. És des del seu vincle amb una terra, amb uns paisatges, amb un poble, que construeix la seva expressió de ressò universal.

És així que s'entén la seva renúncia a l'exili, en tant que va explicar haver-ho fet per la seva filla, però també per no perdre el contacte amb la terra i el país, el contacte que ell considerava fonamental per no perdre la força creativa.

Miró, insisteixo, esdevé universal des de la seva identitat catalana, la que determina el paisatge i la terra, però també la que determina la voluntat de ser, amb llibertat, de tot un poble.

I en aquest sentit, vull acabar la meva intervenció citant unes paraules seves: "QUAN UN ARTISTA PARLA DES D'UN PAÍS COM EL NOSTRE, CRUELMENT MARGINAT PER UNA HISTÒRIA ADVERSA, CAL QUE FACI SENTIR LA SEVA VEU PEL MÓN, PER AFIRMAR QUE CATALUNYA EXISTEIX, QUE ÉS ORIGINAL I ÉS VIVA".

Com a president del Parlament, volia cloure amb elles, perquè recullen el compromís i la fidelitat al país d'un ciutadà català que en la seva recerca d'expressió va descobrir valuosos camins d'art per a tota la humanitat.

Moltes gràcies.